

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobce: **M. Š.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 009494/2016/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou soudu dne 8. 4. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2016, č. j. 009494/2016/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresního národního výboru v Kladně (dále jen „stavební úřad“) ze dne 5. 12. 1985, č. j. VÚP/2961/1985-Kav (dále jen „kolaudační rozhodnutí“), jímž bylo povoleno užívání stavby rodinného domku o jedné bytové jednotce typu Okal 117/28 na pozemcích p. č. x a x v k. ú. L. (dále jen „stavba“).

- 2 Žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí tím, že žalobce napadl kolaudační rozhodnutí poté, co Magistrát města Kladno nevyhověl jeho žádosti o opravu zřejmých nesprávností písemného vyhotovení kolaudačního rozhodnutí, kterou žalobce žádal o doplnění P. Š. jako stavebníka mezi účastníky řízení. Žalobce k odvolání doložil darovací smlouvu ze dne 7. 1. 1982, podle které mělo vlastnictví k nemovitostem v ní uvedeným přejít registrací u státního notářství v Kladně. V době vydání stavebního povolení ke stavbě i vydání kolaudačního rozhodnutí ale byla podle podkladů výlučným vlastníkem pozemků, na nichž byla stavba povolena, E. Š. Žalovaný dále uvedl, že podle § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád z roku 2004“), činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Stavební úřad na kolaudačním rozhodnutí vyznačil nabytí právní moci ke dni 27. 12. 1985. Dále žalovaný citoval § 84 odst. 1 správního řádu z roku 2004 a dovodil, že tam uvedená objektivní jednoletá lhůta již uplynula a proto je odvolání žalobce opožděné.
- 3 Žalobce v žalobě namítl, že odvolání podal v zákonné lhůtě, neboť ta se odvíjí od doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Uvedl, že jeho rodiče E. a P. Š. požádali dne 15. 4. 1980 u stavebního úřadu o stavební povolení k uvedené stavbě. Dne 7. 1. 1982 darovali jednu třetinu této stavby žalobci, který se tak stal účastníkem řízení. Po dokončení stavby podali dne 30. 11. 1985 oba žalobcovy rodiče návrh na kolaudaci stavby. Kolaudační rozhodnutí bylo doručeno dne 10. 12. 1985 E. Š., ostatním účastníkům řízení pak 18. 12. 2015.
- 4 Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně postupoval podle správního řádu z roku 2004 namísto právních předpisů účinných v době vydání kolaudačního rozhodnutí. Odvolání žalobce by bylo včasné i podle správního řádu z roku 2004, neboť rozhodnutí může nabýt právní moci až po doručení všem účastníkům.
- 5 Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že při svém rozhodování vycházel ze spisového materiálu stavebního úřadu ke kolaudačnímu rozhodnutí. Žalobce nebyl účastníkem kolaudačního řízení ani předchozího stavebního řízení, neboť neměl žádná práva k pozemku, na němž byla stavba povolena a zkolaudována. Ve stavebním řízení prokázala vlastnické právo k pozemkům pod stavbou pouze E. Š., a proto byla ve stavebním povolení uvedena jako stavebník. Žalobce k odvolání doložil darovací smlouvu ze dne 7. 1. 1982, podle které mělo přejít vlastnictví k nemovitostem v ní uvedeným dnem registrace u státního notářství v Kladně. Podle podkladů však byla i v době kolaudace stavby výlučným vlastníkem pozemků pod stavbou stále E. Š. Žalobce nesprávně tvrdí, že mu bylo kolaudační rozhodnutí oznámeno dne 18. 12. 2015, neboť mu vůbec oznamováno nebylo. Tento den mu pouze bylo oznámeno stanovisko Magistrátu města Kladno k opravě zřejmých nesprávností. Dále žalovaný uvedl, že při posuzování odvolání vycházel z právních předpisů účinných v době vydání kolaudačního rozhodnutí, tj. ze zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30. 4. 1990 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) a ze zákona č. 51/1967 Sb., o správním řízení, ve znění účinném do 30. 6. 2000 (dále jen „správní řád z roku 1967“). Podle těchto zákonů musel stavebník prokázat, že má vlastnické nebo jiné právo k pozemku, které jej opravňovalo realizovat stavbu. Žalobce takové právo neprokázal. Konečně žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že stavba byla

zkolaudována již v roce 1985 a žalobce napadl správnost kolaudačního rozhodnutí až v roce 2016, považuje žalobcovo právo za prekludované.

- 6 Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný nezpochybňoval účastenství P. Š. Ten tedy byl účastníkem a kolaudační rozhodnutí mu nebylo oznámeno. Nemohlo tedy nabýt právní moci. Dále uvedl, že žádost o stavební povolení podali oba E. a P. Š.. Jméno P. Š. ve správním spise dodatečně někdo škrtnul bez jeho vědomí. Pokud měl stavební úřad pochybnosti o tom, zda P. Š. prokázal, že je účastníkem řízení, měl jej podle § 60 stavebního zákona z roku 1976 vyzvat k doplnění podání. Dále žalobce uvedl, že se na základě darovací smlouvy stal účastníkem řízení a nemusel tuto skutečnost prokazovat. V době jejího uzavření byl navíc nezletilý a právní úkony měl za něj provádět veřejný opatrovník. Stavební úřad o převodu vlastnictví ke stavbě věděl, neboť se k němu vyjadřoval v řízení u Obvodního soudu pro Prahu 1 vedeném pod sp. zn. 15 Nc 490/82.
- 7 Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 4. 1980 podala E. Š. žádost o stavební povolení pro stavbu rodinného domku Okal na pozemcích vedených v evidenci nemovitostí pod p. č. x a x/x v k. ú. L. V žádosti je dále jako stavebník uveden její manžel P. Š., jehož jméno je přeškrtnuto. Rozhodnutím ze dne 20. 5. 1980, č. j. 1677/80-VÚP/Ka, stavební úřad stavbu povolil.
- 8 Podáním ze dne 10. 10. 1985 navrhla E. Š. kolaudaci stavby. Rozhodnutím ze dne 5. 12. 1985, č. j. VÚP/2961/1985-Kav, stavební úřad povolil užívání stavby.
- 9 Podáním doručeným Magistrátu města Kladno dne 19. 11. 2015 žalobce požádal o opravu zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení kolaudačního rozhodnutí. Uvedl, že přestože jeho rodiče jsou vlastníky stavby, oba podepsali příslušnou smlouvu o dílo, podali žádost o stavební povolení a návrh na kolaudaci, a ze spisu je zřejmé, že v průběhu stavby stavební úřad s oběma komunikoval, „v kolaudačním rozhodnutí VÚp/2961/1985-Kav, ze dne 5. 12. 1985 je uvedena pouze E. Š.“ Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že se pravděpodobně jedná o omyl pana K., který kolaudační rozhodnutí vyhotovil, žádá, aby bylo opraveno tak, že jako stavebníci v něm budou uvedeni E. a P. Š. K žádosti žalobce doložil mj. návrh na kolaudaci stavby ze dne 30. 11. 1985, v němž jsou jako navrhovatelé uvedeni oba žalobcovy rodiče a též žádost o stavební povolení ke stavbě, která je totožná s žádostí obsaženou ve správním spise stavebního úřadu, včetně razítka dokládajícího doručení této žádosti stavebnímu úřadu ke dni 15. 4. 1980.
- 10 Magistrát města Kladno žalobci oznámil přípisem ze dne 1. 12. 2015, č. j. OV/4853/15-2/Šme, že E. Š. byla podle notářských zápisů NZ 328/79 a NZ 154/80 obsažených ve spise jediným vlastníkem pozemků p. č. x a x v k. ú. L. Stavební úřad tedy postupoval v souladu s tehdy platnou legislativou a skutečnost, že je označena jako jediný stavebník tak není omylem. Dále uvedl, že postupem podle § 70 správního řádu z roku 2004 nelze měnit pravomocné kolaudační rozhodnutí, neboť takto lze opravit jen zjevné chyby v počtech, překlepy apod. a nikoliv napravovat chybná rozhodnutí.
- 11 Následně žalobce odvoláním doručeným Magistrátu města Kladna dne 30. 12. 2015 napadl kolaudační rozhodnutí. Domáhal se, aby kolaudační rozhodnutí bylo zrušeno a nahrazeno novým, ve kterém budou uvedeni všichni účastníci kolaudačního řízení, tj.

E. Š., P. Š. a M. Š. Rozhodnutím ze dne 20. 1. 2016, č. j. 009494/2016/KUSK, žalovaný odvolání žalobce jako opožděné zamítl.

- 12 K ústnímu jednání dne 15. 12. 2017 se žádný z účastníků nedostavil. Žalovaný svoji neúčast neomluvil. Žalobce se omluvil pro nevolnost podáním doručeným soudem půl hodiny před zahájením jednání; odročení jednání však nenavrhoval. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádné důležité důvody k odročení jednání, projednal věc v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti obou účastníků.
- 13 Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 14 Podle § 53 správního řádu z roku 1967 proti rozhodnutí správního orgánu má účastník řízení právo podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud se účastník řízení odvolání písemně nebo ústně do protokolu nevzdal.
- 15 Podle § 54 odst. 2 správního řádu z roku 1967 odvolání je třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis.
- 16 Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou týkající se použití nesprávného právního předpisu žalovaným. Jinými slovy zkoumal, podle jakého právního předpisu je třeba posuzovat včasnost žalobcovy odvolání. Podle § 179 odst. 1 věty první správního řádu z roku 2004 platí, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Komentářová literatura k tomuto ustanovení uvádí, že *„podle ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. se postupovalo i v případě rozhodování o opožděných nebo nepřípustných odvoláních podaných proti rozhodnutím vydaným podle zákona č. 71/1967 Sb. V tomto případě nešlo postupovat podle nového správního řádu, neboť pokud by se při posuzování takových odvolání ukázalo, že byla podána včas, resp. byla přípustná, šlo by o situaci podle 179 odst. 1 věty první [správního řádu z roku 2004], neboť takové řízení nebylo pravomocně skončeno (to, zda je odvolání včasné a přípustné, však lze seznat až při jeho posouzení, které tak musí probíhat podle ustanovení předchozího správního řádu)“* (srov. Vedral. J.: *Správní řád. Komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, str. 1424; zvýraznění doplněno soudem; viz též rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 17/2013 – 25). Včasnost odvolání je tedy třeba posuzovat podle správního řádu z roku 1967, neboť kolaudační rozhodnutí bylo vydáno v době účinnosti tohoto zákona, byť odvolání bylo podáno za účinnosti správního řádu z roku 2004. Lze tedy zčásti přisvědčit žalobcově námitce, podle níž žalovaný postupoval při posouzení včasnosti odvolání podle nesprávného právního předpisu.
- 17 Použití nesprávného právního předpisu, který na věc nedopadá, ovšem nemusí být bez dalšího důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. V této souvislosti lze připomenout, že v usnesení ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“, všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) konstatoval, že *„[p]oužití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší*

takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“ Pro posouzení věci je tedy stěžejní, zda by i při aplikaci správných ustanovení bylo žalobcovo odvolání opožděné. Soud proto přistoupil k posouzení včasnosti žalobcem podaného odvolání z hlediska aplikovatelných ustanovení správního řádu z roku 1967.

- 18 Ze správního spisu plyne, že žalobci nebylo předmětné kolaudační rozhodnutí doručeno. Věc je tedy třeba posuzovat podle závěrů judikatury, které se týkají tzv. opomenutých účastníků správního řízení. Rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118 (publ. pod č. 1838/2009 Sb. NSS), ve vztahu k oznamování rozhodnutí těmto osobám formuloval následující právní věty:
- 19 „Je-li účastník řízení, jehož práva, právem chráněné zájmy či povinnosti byly rozhodnutím dotčeny (§ 14 odst. 1 správního řádu z roku 1967), opomenut při oznámení rozhodnutí, nastane fikce oznámení rozhodnutí k okamžiku, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že opomenutý účastník seznal úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by mu bylo rozhodnutí řádně oznámeno.
- 20 Nastala-li fikce oznámení rozhodnutí teprve poté, co podle mínění správního orgánu již rozhodnutí nabylo právní moci, počínají opomenutému účastníku teprve touto fikcí běžet lhůty pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků. Pouhý fakt běhu času od vydání neoznamovaného rozhodnutí nemá na nabytí právní moci vliv.“
- 21 Rozšířený senát dále rozlišil dvě skupiny opomenutých účastníků – ty, které správní orgán za účastníky považuje a ty, jejichž účastenství popírá. V odůvodnění v této souvislosti uvedl:

„[39] Za prvé tu existují dvě skupiny skutečně nebo zdánlivě opomenutých účastníků: ti, které za opomenuté správní orgán sám považuje, a ti, jejichž účastenství správní orgán popírá. Toto rozhraničení - vycházející tedy z procesního postoje správního orgánu - považuje soud za výchozí, protože právě ono poskytuje jasné východisko k ochraně skutečně porušených práv a nápravě narušeného právního stavu. [...]

[41] Za třetí je třeba připomenout, že v situaci, kdy opomenutý účastník řízení vystoupí teprve poté, kdy řízení před správním orgánem je skončeno rozhodnutím, jež správní orgán má za konečné a případně také pravomocné, nastávají různé varianty, kombinující jednak otázku právní, zda totiž vystoupivší osoba je nebo není skutečným účastníkem řízení, a jednak otázku skutkovou, především v tom, zda a kdy taková osoba získala dostatečný a věrohodný poznatek o obsahu rozhodnutí (nebo rozhodnutích), které bylo v řízení vydáno. Jestliže se správní orgán ztotožní s tím, že osoba je skutečným účastníkem řízení, nastává tato situace (o případu, kdy správní orgán účastenství po právní moci tvrzené popírá, viz pod bodem čtvrtým): [...]

[54] Konečně za čtvrté rozšířený senát zkoumal případy, kdy opomenutý účastník vystoupí poté, kdy správní orgán již vyznačil nabytí právní moci, a účastenství současně správní orgán popírá. Připomenout třeba, že popření účastenství - aby tu byl skutečný spor a měly se od čeho odvíjet žalobní lhůty - se musí nejprve stát procesně účinným způsobem, například zamítnutím odvolání pro nepřipustnost (§ 60 spr. ř., § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004), nebo

zamítnutím návrhu na obnovu řízení proto, že ten, kdo návrh podal, není účastníkem řízení [návrh na obnovu řízení může podat toliko účastník (§ 62 spr. ř., resp. § 100 správního řádu z roku 2004)]“ (zvýraznění doplněno zdejší soudem).

- 22 V dané věci žalobce spadá do první skupiny opomenutých účastníků, neboť žalovaný účastenství žalobce v řízení o kolaudačním rozhodnutí „procesně účinným způsobem“ nepopřel. Ačkoliv totiž žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v době vydání stavebního povolení i kolaudačního rozhodnutí byla podle podkladů výlučným vlastníkem pozemků, na nichž byla stavba povolena, E. Š., nevyvodil z této skutečnosti žádný závěr o účastenství žalobce. Z tohoto důvodu zamítl odvolání žalobce pro opožděnost a nikoliv pro nepřipustnost, přestože zkoumání účastenství předchází posouzení včasnosti (srov. § 51 a § 54 odst. 2 a 3 správního řádu z roku 1967). Lze mít za to, že žalovaný považoval žalobce za účastníka řízení o kolaudačním rozhodnutí a tak s ním i jednal. Pokud nyní ve svém vyjádření k žalobě účastenství žalobce popírá, je to již bez významu, neboť jím nemohou být zpětně nahrazeny nedostatky odůvodnění (tím spíše výroku) napadeného rozhodnutí (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71). Byla-li důvodem zamítnutí odvolání žalobce opožděnost, je tato otázka v zásadě jedinou, kterou lze v řízení před soudem posuzovat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 105, nebo rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111). Žalobce přitom v tomto směru řádně vymezil žalobní body. Soud se tedy zabýval pouze včasností žalobcova odvolání. Naopak otázkami, zda žalobce byl v době kolaudace účastníkem kolaudačního řízení a vlastníkem předmětné stavby, se soud nezabýval, neboť by to bylo s ohledem na dále uvedené závěry nadbytečné. Nadto by soud takovým postupem vykročil z rozsahu soudního přezkumu, který byl vymezen uplatněnými žalobními body, které směřují výlučně proti závěru o opožděnosti podaného odvolání.
- 23 Ze správního spisu stavebního úřadu soud zjistil, že se v něm nenachází žádný doklad o doručení kolaudačního rozhodnutí žalobci. Podle správního spisu Magistrátu města Kladno však žalobce podáním ze dne 18. 11. 2015 doručeným Magistrátu města Kladno dne 19. 11. 2015 požádal o opravu zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení kolaudačního rozhodnutí. V této žádosti mj. uvedl, že „ze spisu je zřejmé, že v průběhu stavby zdejší úřad komunikoval s oběma manžely, v kolaudačním rozhodnutí VÚp/2961/1985-Kav ze dne 5. 12. 1985 je uvedena pouze E. Š.“ Dále uvedl, že se pravděpodobně jedná o omyl pana K., který kolaudační rozhodnutí vyhotovil. K žádosti žalobce doložil mj. žádost o stavební povolení ke stavbě, která je totožná s žádostí obsaženou ve správním spise stavebního úřadu, včetně razítka dokládajícího doručení této žádosti stavebnímu úřadu.
- 24 Z těchto skutečností je zřejmé, že nejpozději ke dni 19. 11. 2015 měl žalobce detailní znalosti o obsahu kolaudačního rozhodnutí. Znal jeho identifikační znaky, tj. číslo jednací a den vydání. Zjevně se seznámil s jeho celým obsahem, neboť se domáhal opravy jeho písemného vyhotovení, konkrétně osoby adresáta a dokonce znal jméno úřední osoby, která je vyhotovila. Navíc lze poukázat na skutečnost, že žalobce měl s velkou pravděpodobností přístup přímo ke správnímu spisu stavebního úřadu, neboť v žádosti o opravu uvedl, že své znalosti čerpal „ze spisu“, a současně k této žádosti přiložil kopii žádosti o stavební povolení nacházející se ve správním spise.

- 25 Soud má proto za to, že nejpozději ke dni 19. 11. 2015 nastala fikce oznámení kolaudačního rozhodnutí žalobci. Patnáctidenní odvolací lhůta § 54 odst. 2 správního řádu z roku 1967 počala plynout dne 20. 11. 2015; jejím posledním dnem pak byl den 4. 12. 2015. Odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí ze dne 5. 12. 1985, ovšem žalobce podal až dne 30. 12. 2015. Lze tedy uzavřít, že odvolání bylo podáno opožděně i při aplikaci správního řádu z roku 1967, konkrétně § 54 odst. 2 tohoto zákona.
- 26 Lze tedy shrnout, že i přes dílčí pochybení spočívající v aplikaci nesprávného právního předpisu v daném případě napadené rozhodnutí žalovaného ob stojí a že závěr o opožděnosti odvolání podaného žalobcem je správný. Soud tedy shledal shora uvedené žalobní námitky nedůvodnými.
- 27 Nelze souhlasit ani s názorem žalobce, že odvolací lhůta běží až ode dne oznámení rozhodnutí posledního z účastníků. Správní řád z roku 1967 v ustanovení § 54 odst. 2 zcela prostě stanoví, že odvolání je třeba podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Podmínění počátku běhu odvolací lhůty oznámením rozhodnutí všem účastníkům tak nemá oporu v zákoně. Každému z účastníků běží vlastní odvolací lhůta podle toho, kdy mu bylo rozhodnutí oznámeno (popř. nastala fikce oznámení). Soud tedy shledal i tuto námitku nedůvodnou.
- 28 S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 29 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.